

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 20 Ἰουνίου 1960 (Π.Ο.Η.) "Ετος ΙΕ'—'Αριθ. 341 Τμήτ. Φύλλου Δεχ. 1	Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δρχ. 15 — Ἐτησίᾳ δρχ. 30 Ἐξωτερικοῦ : Ἐξαμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4
ΕΚΔΟΣΤΕ ΤΕΤΗΝΟΥ ΦΙΛΟΠΗΓΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. Γραφεῖα : Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 — Ἀθήναι	

ΧΡΙΣΤΟΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ

«Ζῶ δὲ σὺν ἐγὼ, ζεῖ δὲ
ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Ἀπ. Παῦλος)

Ὅπως δὲν δύναται νὰ νοηθῇ κύκλος, χωρὶς κέντρον, οὕτω δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ Ἐκκλησίᾳ χωρὶς Χριστόν! Δὲν παραδοξολογοῦμεν, οὔτε κἀμνομεν λογοπαίγνιον! Ἐξηγοῦμεθα.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Θεὸς τῆς Ἐκκλησίας Ἰδρυτής. Εἶναι ὁμοῦ καὶ ἡ πηγὴ καὶ τὸ κέντρον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου. Εἶναι τοῦτο διαβεβαίωσις τοῦ ἰδίου «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. ΚΗ', 20). Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἱστορικοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας παρίστατο πλησίον τῶν μαρτύρων καὶ τοὺς ἐνίσχυε· παρενέεικετο εἰς τὰς Συνόδους, ὡς συμπάρεδρος μετὰ τὸν ἐπουράνιον Πατέρα καὶ τὸν Παράκλητον καὶ ἐφώτιζε τοὺς Πατέρας, ὥστε τὸ ἔργον τῶν Συνόδων νὰ εἶναι θεόπνευστον. Παρίσταται διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὴν τέλει τῶν μυστηρίων καὶ συναγιδίξει τὸν πιστόν. Εἶναι ὁ κατὰ τὴν ἀναίμακτον θείαν λατρείαν προσφέρων καὶ προσφερόμενος, ὁ θύων καὶ ὁ θύομενος! Εἶναι ὁ πανταχοῦ, ὁ αἰεὶ καὶ ὡσαύτως ὢν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Χρυσοὺν λοιπὸν κέντρον καὶ ἀκένωτος πηγὴ ἀγιότητος καὶ χαρίτων ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν! Ἡ Θεία του παρουσία ἐξασφαλίζει πᾶν μεγαλεῖον καὶ ἀποτρέπει πάντα κίνδυνον!

Μὲ συγκρατημένην ὁμως ἀγωνίαν ἐρωτῶμεν. Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαὸς ἔχουν ἐπίγνωσιν τῆς φρικτῆς αὐτῆς παρουσίας; Πολὸν φοβοῦμεθα, ὅτι εἰς πολλοὺς, εἰς τοὺς περισσοτέρους ἴσως δὲν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ἐπίγνωσις!

Παρατηρήσατε κατὰ τὴν τέλει τῶν μυστηρίων πόση ἀδιαφορία βασιλεύει, πόσοι γέλωτες ἐκρήγνυνται, πόση ψυχρότης κυριαρχεῖ! Οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν φοικιτοτέραν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τῇ ἐπικλήσει τοῦ ἱερέως μεταβάλλεται

λεὶ τὸν οἶνον καὶ τὸν ἄρτον, εἰς Αἷμα καὶ Σῶμα Χριστοῦ, παρατηρεῖται κατάνυξις καὶ ἀνάτασις ψυχῶν!

Ἀλλὰ μήπως καὶ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, ἢ εἰς τὸν ἐδλογημένον χώρον τῆς οἰκογενείας συναντᾷ κανεὶς τὸν Χριστόν;

Ὡ! ἀθλιότης καὶ δυστυχία! Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας συνδέονται διὰ πολλῶν ὕλικῶν παραγόντων, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ διὰ τῆς προσευχῆς! Ἡ ὥρα καὶ μεγαλοπρεπὴς εἰκὼν τῆς προσευχομένης οἰκογενείας, τῆς συνεκκλησιαζομένης, τῆς μελετώσης ἀπὸ κοινοῦ δὲν συναντᾶται ἐσκόλως, ἵνα μὴ εἴπωμεν οὐδόλως!

Οἱ ἄνθρωποι δέ, οἱ Χριστιανοί, εἶναι συνήθως πονηροὶ καὶ γόητες, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι, φαρισαῖοι καὶ ὑποκριταί, φιλήδονοι καὶ φιλόκοσμοι, ἐγωῖσται καὶ ἄστοργοι, οὐχὶ ὁμοῦ τέκνα φωτός, τέκνα Χριστοῦ!

Μὲ ἐμπορικὴν ιδιοτέλειαν λατρεύομεν τὸν Χριστόν, διὰ νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν φροντίδα του διὰ τὰς ὕλικάς μας ὑποθέσεις ἢ νὰ ἀποφύγωμεν παμπονήρως τὴν δικαίαν ὁγὴν του. Ἡ λατρεία μας δὲ αὐτὴ εἶναι τελείως ἐξωτερικὴ, κρύα, φαρισαϊκὴ. Τὴν Κυριακὴν συναντῶμεθα μετὰ τὸν Χριστόν μετὰ τὴν ψυχρὰν σπουδὴν, ποὺ συναντᾶται ἡ πενθερὰ μετὰ τὴν νύμφην, διὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου καὶ τὰς ὑπολοίπους ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος χαριεντιζόμεθα καὶ συνεργαζόμεθα μετὰ τὸν Διάβολον.

Ἡ ἀπουσία αὐτῆ τοῦ Χριστοκεντρισμοῦ μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον εἰς τυπολάτρη, εἰς ἀνόητον φανατικόν, εἰς ἱριστὴν καὶ ὄχι ἀγωνιστὴν.

Ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ εἶναι Χριστοκεντρικὴ ἢ ζωὴ τοῦ Κληρικοῦ Χριστοκεντρικὴ ἢ ζωὴ τοῦ λαϊκοῦ Χριστοκεντρικὴ τὸ κήρυγμα Χριστοκεντρικόν.

Ὅταν ὑπάρχῃ αὐτὸς ὁ Χριστοκεντρισμός, τότε καὶ ἡ παράδοσις ἔχει τὴν θέσιν της, καὶ οἱ Πατέ-

Ἄνθη ἀπὸ εὐώδεις λειμῶνας

ΣΤΟΜΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

Βαροῦχα Ἀθανασίου (1670)

Τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα δὲν εἶναι πρωτότυπον ἔργον τοῦ ἐξόχου ἀνδρὸς Ἀθαν. Βαροῦχα. Εἶναι μετὰ φρασμα παλαιοῦ κειμένου ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Βασιλεῖον τὸν νέον. Με ζωηρότητα καὶ παραστατικὴν δύναμιν ἀποδίδει τὸ μαρτύριον μιᾶς ἀμαρτωλῆς ψυχῆς καθὼς τὰς τελευταίας στιγμὰς ἐγκαταλείπει τὸν ἀνθρώπον, ἐνῶ γάρω της λυσομανοῦν οἱ δαίμονες.

Ἀλλὰ πῶς νὰ σοῦ διηγηθῶ, τέκνο, τὴν ὥρα ὅπου ἤθελε νὰ χωρισθῇ ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὸ κορμὶ μου; Καὶ τί κίνδυνος εἶναι καὶ πόση βία! Τί λογὶς δοιμύτητα, ὅπου παθαίνει ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ θλίβερῇ στενοχωρία, ὥστε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ κορμὶ!

Τέτοιαις λογίς φοβερός πόνος σφίγγει ἐκεῖνον ὅπου θέλει νὰ ξεψυχήσῃ, ὥσάμπως ἕνας ζωντιανὸς νὰ ἤθελε νὰ ἐγδυθῇ ὀλόγδυμνος ὅλο του τὸ κορμὶ καὶ νὰ ἤθελε ξαπλώσῃ κάτω εἰς τὴν γῆ πλῆθος κάρβουνα ἀναμμένα, νὰ πέσῃ ἀπάνω τους, ὅπου καθένα κάρβουνο μετὰ τὴν δοιμύτητα του φωτιά, ὅπου εἶχε, νὰ τὸν ἤθελε κατακαίῃ καὶ νὰ τὸν σπαράσῃ καὶ νὰ τὸν λαχταρῇ ἀπὸ τοὺς πόνοους καὶ νὰ ἀναλιγώνῃ ἀπὸ ὀλίγο-ὀλίγο εἰς ἐκεῖνα τὰ κάρβουνα καὶ νὰ χάνεται ἡ ὄψις του καὶ σύστασις του, ὥστε νὰ φύγῃ ἡ ψυχὴ του ἀπὸ μέσα του.

Τέτοιαις λογίς εἶναι ὁ θάνατος πικρός, τέκνον μου, καὶ τὸ περισσότερον ἐκεῖνων, ὅπου εἶναι ἀμαρτωλοὶ, ὥσαν ἑμένα. Καὶ μάρτυς μου ὁ Κύριος, πῶς σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν. Μὰ διὰ τοὺς δικαίους δὲν ἤξεύρω τί λογὶς εἶναι, διότι ἐγὼ ἡ ταλαίπωρη ἐγὼ τῶν ἀμαρτωλῶν ἐργαστήριον.

Λοιπὸν ὅταν ἐψυχομάχουν, ἐθεώρουν καθαρά πολλοὺς μαύρους καὶ ἔστεκαν τριγύρου τῆς κλίνης μου καὶ ἀνακατώνονταν καὶ ἐταράσσονταν, γυροῦντας πολλῶν λογίων πονηρίας καὶ ἀδικίας, οὐρὸν λιάζοντας ὥσαν σκυλία καὶ λίκτοι ξαγριεμένοι, ἀφρίζοντες, ὥσαν ταῖροι, ἐξετάζοντας, ξαναστροφιζοντας τὰ μελανὰ, σκοτεινὰ, μαυρισμένα, συχαμερὰ καὶ πολυλογίτικα πρόσωπα, ὅπου ἡ θεωρίά τους μοναχά, ὥσαν ὅπου εἶναι βαρὺ καὶ πικρά, ἦτο καλύτερον νὰ πέσῃ κανεὶς ζωντιανὸς εἰς αὐτὴ τὴν ἴδια φωτιά τῆς κολάσεως, παρὰ νὰ τοὺς ἀκούῃ καὶ νὰ τοὺς βλέπῃ.

Τυραννισμένος εἰς τούτα τὰ κακὰ, δὲν με ἐφθάνε τοῦ θανάτου ἡ ἀβάστακτος πίκρα καὶ πόνος, ἀλλὰ εἶχα ἀκόμη καὶ τόση ἀνοστή καὶ ἀνακτάσις, ὅπου μοῦ ἦλθε νὰ χαθῶ. Καὶ τί γίνεται; Κυττάζοντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ φαρμακερὰ καὶ θανατερὰ τοὺς πρόσωπα καὶ γυρίζοντας εἰς ἕνα καὶ ἄλλο μέρος τὰ ὁμάτια τῆς ψυχῆς μου, (διὰ δὲν ἐδυνό-

ρες καὶ οἱ τόποι καὶ τὰ πάντα.

Ἄλλως ἢ κατάστασις μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ σοφὸν ῥητὸν «λίθοι καὶ κέρατοι καὶ ξύλα ἀτάκτως ἐρημμένα οὐδὲν εἰσίν».

Ὅπως δὲν δύναται νὰ βοηθῇ κόκλος χωρὶς κέντρον, οὕτω δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ οὐδεμία ἐκδήλωσις χωρὶς Χριστόν. Κάτι ἔχει ὅπ' ὄψιν του ὁ Ἀπ. Παῦλος, ὅταν λέγῃ «τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσιν Χριστός».

μουν, ὁλότελα νὰ βλέπω καὶ νὰ ἀκούω τὰς μιᾶς τους φωνὰς) βλέπω ἀνέλπιστα δύο νέους λαμπροτάτους, ὅπου ἦλθαν πρὸ ἑμένα χιροῦμενοι, με χουστὰ μαλλιά.

Οἱ κεφαλὰς τους ἦσαν ἄσπρες ὥσαν τὸ χιόνι, ἡ θεωρία τους πάρα πολὺ γλυκιά, ἐνδυμένοι φορέματα, ὅπου ἀστράπτει καὶ ἐστάθησαν εἰς τὰ δεξιὰ τῆς κλίνης σιμά, ἐκεῖ ὅπου ἐκοίτομουν, καὶ ὁμιλοῦσαν ἀπόκριμα μέσα τους.

Καὶ ἕνας ἀπὸ ἐκεῖνους ἐφοβέρισε με αὐστηρὰ καὶ γλυκυτάτῃ φωνῇ ἐκεῖνους τοὺς μαύρους ἀράπηδες λέγοντάς τους: Ἀδικοὶ καὶ σκοτεινιασμένοι, καταγοιμένοι καὶ ἀναθεματισμένοι, διὰ ποίαν ἀφορμή, πονηρότατοι προφθάνετε εἰς τὸν θάνατον τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἀποθαίνουσι καὶ τοὺς ταράσσετε καὶ τοὺς συγχίζετε, φλυαρόντας καὶ φωνάζοντας ξαγριεμένοι θυελλοῦ; Ὡς κοκοὶ καὶ ἀγριοπρόσωποι καὶ ἐτσιπωμένοι, μὴ πολυχαίρεσθε. Διὰ τὴν ἐδῶ, δὲν ἐλπίζετε νὰ πάρετε τίποτε; δὲν ἔχετε ἐδῶ μέρος, οὐδὲ διάφορον. Διὰ τοῦτο μόνον καθὼς ἦλθετε, θέλετε μισεῖσαι, εὐκαίροι καὶ ἄπρακτοι.

Τούτα καὶ ἄλλα ὅμοια τοὺς ἔλεγε ἐκεῖνος ὁ λαμπροπρόσωπος καὶ εὐμορφότατος νέος με ἀπόκοτη καὶ χαρμώδη φωνή. Καὶ ἐκεῖνοι ἔφερον εἰς τὸ μέσον, ὅτι καὶ ἂν ἔκανα ἀπὸ μικρῆς, ἢ με λόγῳ ἢ με ἔργῳ. Καὶ ὥσαν ἐκεῖνους ὅπου παραλογόυσι καὶ χάνουν τὸ νοῦ τους, ἐφώναζαν ὅλα μου τὰ κρίματα, φλυαρόντας ἐτούτα καὶ ἄλλα περισσότερα καὶ ἔστεκόμουν τρέμοντας καὶ ἀνάμεινα τὸν θάνατον.

Λοιπὸν ἦλθε καὶ ἐκεῖνος ἔξαφνα. Καὶ ἦτο τὸ πρόσωπόν του, τὴν μίαν ὥσαν βρουχιζμένο λεοντάρι, τὴν ἄλλαν ὥσαν νέος χοντρός καὶ βαρβαρός, βασιλῶντας πολλῶν λογίων ἀκονισμένα σίδερα, μαχαίρας, δοῦκανα, πελέκια δίστομα, σκαρπέλα, τσικούρια καὶ ἄλλα πολλὰ φοβερώτατα σύνεργα, μετὰ τὰ ὅποια δίδει τοῖς πολυλογίτικους θανάτους εἰς ὅλους, κατὰ τὰς ἀμαρτίας τους.

Καὶ βλέποντας ἡ ταπεινὴ μου ψυχὴ τὸν τύραννον ἐκεῖνον, με ἐπλάκωσε, ὁλος, φόβος καὶ τρόμος ἀβάστακτος.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησε εἰς καλαισηθητικὴν ἐκδοσὶν τὸ βιβλίον τοῦ ἀγιολογικοῦ μοναχοῦ Ἀθανασίου Παναγιώτου μετὰ τὸν τίτλον «*Τριαδικὴ Δογματολογία*». Ὡς ὁ τίτλος σαφῶς ὑποδηλοῖ τὸ βιβλίον περιέχει ἀπαντήσεις εἰς τὰ κεφαλαιώδη θεσπίσματα τῆς πίστεώς μας. Εἶναι ἐκδεδομένον μετὰ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἡ εὐσεβὴς φιλοπονία τοῦ ἐκδότου ἐμφανής. Ἀποτελεῖται ἐκ 245 μεγάλων σελίδων καὶ πωλεῖται 30 δραχμῶν.

Ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος
Κάτω γὰρ 32—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι

«Η ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ»

Ο ΖΗΤΩΝ ΕΥΡΙΣΚΕΙ

Λέγω δε ὑμῖν ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἔξουσιν καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν

Ὁ Κύριος

Ὁ Ἐκατόνταρχος πλησιάζει δειλά τὸν Κύριο. Καὶ ἡ δειλία τοῦ αὐτοῦ φανερώνει τὴν πίστιν του. Μὲ διαίσθηση ψυχικὴ ἐγνώριζε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Σωτῆρος.

Δι' αὐτὸ καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη τοῦ εἶναι εὐλικρινής. Κύριε, τοῦ λέγει, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σὲ δεχθῶ εἰς τὸ σπίτι μου. Σὺ ὅμως εἶπες τὸν λόγον Σου καὶ ὁ δοῦλος μου θὰ θεραπευθῇ.

Ἡ παράκλησις αὐτῇ ἀκόμη καὶ σήμερον μᾶς αἰφνιδιάζει. Ἕνας ὑπεροπτικὸς καὶ εἰδωλολάτρης ἑκατόνταρχος παρακαλεῖ διὰ τὸν δοῦλον του! Περιέργο!

Τότε ποῦ ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ εἰς τὸ πρόσωπον τῶν δούλων ἰσοδυναμεῖ μὲ μίαν ἀσήμαντον ἀξίαν, τότε ἐμφανίζεται ὁ ἱκέτης αὐτὸς ἑκατόνταρχος. Διατί ἄραγε; Ἀσφαλῶς ἡ θεία πρόνοια κάτι ἐπεθύμει νὰ ἀποκαλύψῃ.

Ἴσως ὅτι ἤρchiσεν ἡ νέα ἐποχὴ τῆς καταργήσεως τῶν διακρίσεων δούλων καὶ Κυρίων. Ἴσως ὅτι μέσα ἀπὸ τὰ εἰδωλολατρικὰ τενάγῃ ἔμελλε νὰ ἐκπηδήσουν οἱ θερμότεροι ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραάμ. Καὶ ὁ Σωτὴρ τὸν ἐξαποστέλλει μὲ γλυκύτητα. Πήγαινε, τοῦ λέγει, καὶ ὅπως ἐπίστευσες θὰ γίνῃ. «Καὶ ἴσθῃ ὅτι αὐτοῦ ἐνέεινῃ τῇ ὥρᾳ».

Ἡ πίστις, ὁ λόγος τοῦ ἀνθρώπου ἔφερε τὸν ἀντίλογον τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀναζήτησις τῆς λυτρώσεως ἔφερε τὴν λύτρωση. Ἔτσι γίνεται πάντοτε. Ὁ ἀνθρώπος ἀναζητεῖ μὴ διέξοδο. Ἀσφυκτιᾷ μέσα εἰς τὴν τύρβη τῆς καθημερινότητος. Ἀφυδατώνεται καὶ ἐκμηδενίζεται ἀπὸ τὴν βιωτικὴν μέριμναν. Ἡ ὕλη τὸν ἐκδικεῖται. Τότε νοιώθει πῶς ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὸν Θεόν. Στρέφει ἐναγώνια τὰ μάτια πρὸς Αὐτὸν καὶ ὡσάν τὸν ἑκατόνταρχον παρακαλεῖ: Κύριε, Κύριε, εἶπες μόνον τὸν λόγον Σου καὶ ἡ ψυχὴ μου θὰ θεραπευθῇ. Καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἀπαντᾷ, «ὑπάγε», «γεννηθῆτω σοι».

Ὅσας φορές ὁ ἀνθρώπος ἐρωτῇ, «Πῶς δυνάμεθα τὴν ὁδὸν εἰδέναι;», ἀκούει τὴν φωνὴν Ἐκείνου:

«Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή.»
«Ὡς εἶναι μακαριστοὶ οἱ ἐρωτῶντες.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ

Φοβερὴ ἡ σκηνὴ μὲ τοὺς δαιμονιζομένους. «Χαλεποὶ» οἱ ἄνδρες. Φόβος καὶ τρόμος τῶν διερχομένων. Ἡ ἐμφάνισις ὅμως τοῦ Ἰησοῦ προεκάλεσε περιέργους ἀντιδράσεις. Ἐμείναν ἀποσοβωμένοι ὥσάν νὰ ἔπεσε μεταξύ τῶν τεράστιος μετεωρόλιθος. Κατόπιν ὅμως ἤρchiσαν νὰ κραυγάζουν: «Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ;».

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ ὅλους τοὺς δαιμονιζομένους. Καὶ εἶναι δαιμονιζόμενοι ὅλοι ἐκεῖνοι ποῦ ἀρνοῦνται τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ. Ζοῦν εἰς τοὺς τάφους τῆς ὀλισθητικῆς

παχυλότητος, εἰς τὴν δυσωδίᾳ τῆς ἀποσυνθέσεως, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τῶν ἐξαλλὰ ἀπὸ ἀγριότητος, ἀπὸ ἀφρίζουσα λύσσα.

Κραυγάζουν καὶ αὐτοὶ μόλις ἀντικρύσουν νὰ διέρχεται πλησίον τοὺς ὁ Κύριος: «Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ;».

Ἡ νύχτα ἐχθρεύεται πάντοτε τὸ φῶς. Ἡ ἁμαρτία μισεῖ θανάσιμῶς τὴν ἀγνότητα. Ὁ ζωῶδης ὕλισμός ἀφρίζει μόλις ἐμφανισθῇ ἡ οὐρανία πνευματικότης τοῦ Χριστοῦ.

Τότε ἡ ἀβυσσοαλέα διαφορὰ τῶν δύο κόσμων, φαίνεται καθαρότερον. Ὁ Ἰησοῦς ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τοῦ κόσμου. Τοιαῦτα στιγμαὶ κάνουν καὶ τοὺς ἀπίστους ἀκόμη, ὅπως ὁ ὀρθολογιστὴς Ρενάν ν' ἀναφωνήσουν πρὸς τὸν Σωτῆρα: «Εἶσαι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς ἀνθρωπότητος. Καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ἐξέλπτε τὸ ὄνομά Σου ἀπὸ τῆς γῆς θὰ διεσπαλεύοντο τοῦ κόσμου τὰ θεμέλια».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΕΤΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΕΤΟΣ

Ἐκκλησιαστικὸν ἔτος λέγεται τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν 52 ἐβδομάδων, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἐορτάζονται λειτουργικῶς τὰ σημαντικὰ γεγονότα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ὁ ἐορτασμός αὐτὸς εἶναι ἡ κινητὸς ἢ ἀκίνητος. Κέντρον τοῦ ἐορταστικοῦ κύκλου ἦτο ἀνέκαθεν ἡ ἐορτὴ τοῦ Πάσχα. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τῆς πίστεώς μας. Ἐτερον κέντρον ἀποτελεῖ ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔτος διαμορφοῦται πληρέστερον διὰ τῆς προσθήκης τῶν ἐορτῶν τῶν ἁγίων, τῶν μαρτύρων, τῶν Ἀποστόλων τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τῶν Θεομητορικῶν.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἔτος προσηρμόσθη πρὸς τὸ πολιτικὸν ἡλιακὸν ἔτος, ὡς αὐτὸ μετερρυθμίσθη ὑπὸ τοῦ Ἰουλείου Καίσαρος. Ἐν τούτοις τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔτος δὲν ἀρχίζει ταυτοχρόνως μὲ τὸ πολιτικόν.

Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν διεμορφώθη πρωτῶντάτη παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ὁποῖαν τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔτος ἤρχιζε μὲ τὸ γενέθλιον τοῦ Κυρίου.

Τὸ Βυζάντιον ὅμως, καὶ συνεπῶς ἡ Ὁρθοδοξία ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ καθώρισε ὡς ἀρχὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους τὴν 1ην Σεπτεμβρίου. Ἡ Ἐκκλησία μας οὐδόλως μετεκινήθη ἐκ τῆς παραδόσεως αὐτῆς, ἐνῶ οἱ παπικοὶ μετὰ ἀπὸ πολλὰς μετακινήσεις καθώρισαν τὴν 1ην Ἰανουαρίου ὡς ἀρχὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους αὐτῶν.

Ἡ 1η Σεπτεμβρίου ἐορτάζεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας «ΩΣ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ», καὶ ἀποτελεῖ θεμελιώδη παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δὲν δύναται νὰ μετακινήθῃ τις χωρὶς νὰ γίνῃ παραβάτης ἐνὸς σημαντικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ θεσμοῦ.

Θέλεις τὰ «Ἀπαντα τοῦ Συμεὼν Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης»;

Θέλεις τὰ «Ἀπαντα τοῦ Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου»;

Θέλεις τὰς «Διδαχὰς» τοῦ Μητροπολίτου Καλαβρύτων Ἀθανάτου Ἡλίου Μηνιάτη;

Θέλεις βιβλία Πατερικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικά;

Θ: τὰ εἴθης εἰς τὴν «ΠΗΓΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ» Κάνιγγος 32.

ΟΙ ΘΕΜΕΛΙΩΤΑΙ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὁ ἐμπνευσμένος Ἱερόκοπος καὶ δεινὸς Ἱεροκῆρς Ἡλίας Μηριάτης εἰς μίαν ὁμιλίαν τοῦ διὰ τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως χρησιμοποιοῦν τὸ ἐξῆς ὡραῖον χαρακτηριστικὸν παράδειγμα: Ἐνα κοπαδάκι ἀπὸ δώδεκα πρόβατα εὐρίσκεται εἰς ἓνα πεδινὸν χώρον· ἔξαφνα τὸ κοπαδάκι αὐτὸ τὸ περιβάλλον ἀγέλας ἀγρίων καὶ ἀσπλάγχνων θηρίων. Ἀλλὰ ἐνῶ θὰ ἔπρεπε τὰ ἄγρια αὐτὰ θηρία νὰ κατασπαράξουν ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ στιγμῇ τὸ δωδεκάριον αὐτὸ κοπαδάκι, ἐν τούτοις τὸ κοπαδάκι αὐτὸ κατορθώνει καὶ μεγαλώνει, πολλαπλασιάζεται καὶ γεμίζει τὸν χώρον τῆς πεδιάδος. Τὸ ὡραῖον αὐτὸ παράδειγμα ἀναπτύσσει τὴν φράσιν τοῦ Σωτῆρος «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων» καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔργον τῶν ἁγίων καὶ πανευφύμων ἀποστόλων.

Πραγματικῶς! Οἱ ἀπόστολοι ἀσκοῦν τὸ ἔργον, ποὺ τοὺς ἀνάθεσε ὁ Κύριος ὑπὸ τὰς πλέον δυσμενεῖς καὶ σκληρὰς συνθήκας. Ὡς ἀφήσωμεν τὸν κορυφαῖον τῆς Ἀποστολικῆς φάλαγγος, οὐρανοβάμονα Παῦλον νὰ περιγράψῃ τὴν κατάστασιν *«ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους (τιποτένιους) ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανάτιους, οὗτοι θέατρον ἐγεννήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἐνδοξοὶ, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. Ἀχρι τῆς παρούσης ὥρας καὶ πεινώμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσίν»* (Α Κορ, Δ, 9—12). Καὶ τέλος δίδει τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς τότε κοινωνίας διὰ τοὺς ἀποστόλους *«ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγεννήθημεν πάντων περιώνημα ἕως ἄρτι»* (αὐτ. 13). Εἰς ἄλλην πάλιν περίπτωσιν περιγράφων τὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας εἰργάζοντο λέγει *«ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις. . . . ὁδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνους ποταμῶν, κινδύνους λιγιστῶν, κινδύνους ἐκ γένους, κινδύνους ἐξ ἐθνῶν, κινδύνους ἐν πόλει, κινδύνους ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνους ἐν θαλάσῃ, κινδύνους ἐν ψευδαδέλφοις» ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψυχῇ καὶ γυμνότητι»* (Β΄ Κορινθ. ΙΑ', 23—27).

Ἦρχοντο νὰ κηρύξουν ὡς Θεὸν Ἰησοῦν ἐσταυρωμένον «Ἰουδαίους μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν». Ἀπῆλθον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀρνηθοῦν ἓνα ὁλόκληρον παρελθόν, νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς συνήθειας τῆς ζωῆς τῶν, νὰ ἐφαρμόσουν μεταξὺ τῶν ἀγάπην, κατακρημνίζουσιν τὰ κοινωνικὰ φράγματα. Ἦλθον εἰς οἰκτικὴν ἀντίθεσιν μὲ μίαν πραγματικότητα θρησκευτικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἠθικὴν, ἡ ὁποία βαθέως εἶχε διαποτίσει τὴν ἀνθρωπότητα.

Ποῖοι ἦσαν δὲ αὐτοί; Οἱ πλέον ἀπίθανοι καὶ ἄσημοι! Ἀλειεῖς, ἰδιῶται, ἀσθενεῖς, ἀδύνατοι. «Μωρὰ καὶ ἀσθενή» χαρακτηρίζει αὐτοὺς ὁ Ἀπ. Παῦλος. Δὲν διέθετον οὐδεμίαν δύναμιν, οὐδὲν ὕλικόν ἢ κατὰ κόσμον σημαντικὸν κεφάλαιον.

Καὶ ὁμως κατήγαγον τὸν πλέον περιφανῆ θρίαμβον! Ἐγκράμισαν καὶ ἔκτισαν! Ἐγκράμισαν κάστρα δυσπόρθητα ἁμαρτίας καὶ ἀνύψωσαν ἐπὶ τῶν ἔρειπων τῶν τὴν εὐλογημένην πολιτείαν τοῦ Θεοῦ, τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν. Ὡς λίθους εἰς τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ ἔβαλαν τὰ ἴδια τὰ σώματά των, τὰ ὁποῖα ἑμαρτύρησαν σκληρὰ ἀπὸ τοὺς διώκτας· καὶ ὡς συνεκτικὴν ὕλην τὸ αἷμα τῆς θυσίας των.

Ἐνίκησαν οἱ Ἀπόστολοι· ὄχι διότι ἦσαν ὡς ἀνθρώποι ἱκανοὶ νὰ νικήσουν, ἀλλὰ διότι κατεστάθησαν «Θεοὶ συνεργοί». Συνεργάται τοῦ Θεοῦ! Καὶ τὴν τιμὴν αὐτὴν, τὴν χάριν αὐτὴν δὲν τὴν ἐδέχθησαν χωρὶς ἀξίαν. Ἦσαν ἀξιοὶ τῆς τιμῆς αὐτῆς! Ἡ ζωὴ των εἶχεν ὡς ρυθμὸν τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ Ἰησοῦ. Εἰς τὴν ἐπιταγὴν τοῦ ἐγκαταλείπειν τὰ πάντα καὶ τὸν ἀκολουθεῖν! Ἐξω τῆς Λαμασκοῦ ὁ Παῦλος ἀναγνωρίζει τὸ φωτεινὸν μεγαλεῖον τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὁμολογεῖ τὴν ὑπεροχὴν του, παρ' ὅτι εὐρίσκετο πλησίον τῆς πόλεως αὐτῆς διὰ νὰ διώξῃ τοὺς ὁπαδοὺς του! Δὲν ἀνεγνώριζον ἄλλην πραγματικότητα ἔκτος τοῦ Ἰησοῦ! Δὲν ἐπίστευσαν μόνον εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἐπίστευσαν καὶ εἰς τὴν ἀποστολὴν των! Ἐβάδισαν ἔμπροσθεν ὁδηγὸν τὴν διαβεβαίωσιν Ἐκείνου, «Ἰδοὺ ἐγὼ μετ' ἡμῶν εἰμί». Ἀφοῦ εἶχον κοντὰ των τὸν Ἰησοῦν, εἶχον τὴν δύναμιν, τὸ φῶς, τὴν ἰλήθειαν!

Συνέπεια τῆς γνησίας αὐτῆς πίστεως ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀδιάσπαστος συνοχὴ μεταξὺ των. Μόνον ἡ ἁμαρτία ἀπεμάκρυνε ἀπὸ κοντὰ τοὺς τὸν Ἰούδα! Τίποτε ἄλλο δὲν τοὺς ἐχώρισε. Διὰ νὰ μὴ φθάσουν δὲ αἱ διαφοραὶ νὰ κατακόψουν τὴν Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν εἰς φατρίας, κάνουν τὴν Ἀποστολικὴν Σύνοδον καὶ σφικτοδένουν τὴν νεαρὰν πολιτείαν τῆς ἀγιότητος. Δὲν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐξῶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν!

Ἡ σημερινὴ Ἐκκλησία, συγκρινομένη μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀποστόλων δίδει τὴν ἐντύπωσιν κακοτέχνου ἀντιγράφου τοῦ ὡραιότερου τοπίου.

Λεῖπει σήμερα ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, λείπει ὁ ἔζηλος των, λείπει ἡ αὐταπαρνησίς των, λείπει ἡ ἀγάπη των καὶ ἡ συνοχὴ των.

Δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐνδουσιάζει, δὲν συγκινεῖ. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν παρατηροῦνται τὰ θαύματα τῆς δράσεως καὶ τοῦ θριάμβου τῶν ἀποστόλων.

Διερωτώμεθα, ἐὰν ἡ πραγματικότης δικαιολογεῖ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἀποστολικῆς!

Ὁ Ἰησοῦς ὁμως, ὅστις παραμένει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αἰωνίως καὶ φροντίζει δι' αὐτήν, δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτήν. Θὰ ἐπιστρατεύσῃ ἅπλους καὶ ἀσήμους διὰ νὰ τοὺς καταστήσῃ συνεργοὺς του!

Ἡ ἐποχὴ μας ἔχει ἀνάγκην ἀποστόλων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, δδδς, Κέντριγγος 32 — Ἀθῆναι.
(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

A P E T H

«Τῆς ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουθεν ἔδθηκαν ἀθάνατοι»

Ἡ λέξις ἀρετὴ παραγομένη ἐκ τοῦ ρήματος ἀραρίσκω σημαίνει τὴν τελείαν προσαρμογὴν πρὸς τὸ ἀγαθόν. Κατ' ἄλλον πλεόν ἐλεύθερον ὀρισμὸν, ἀρετὴ εἶναι μία παντελὴς ἀπαλλαγὴ ἀπὸ πάσης κακίας, μία ὑψίστη ἀνάπτυξις τοῦ συνόλου τῶν ἀγαθῶν τάσεων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἀρετὴ ταυτίζεται πολλάκις οὐχὶ ἀνεπιτυχῶς καὶ μὲ τὴν τελειότητα. Οἱ σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος ὠμίλησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ ἔπλεξαν ὕμνους θεοπεσί-ους εἰς αὐτήν.

Ὁ Ἀριστοτέλης, ἐν ἐκ τῶν δυναμικωτέρων πνευμάτων τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, συνέθεσεν ὕμνον θαυμάσιον διὰ τὴν ἀρετὴν, ἐν τῷ ὁποίῳ τὴν ὀνομάζει ΠΟΛΥΜΟΧΘΟΝ, ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ ΘΗΡΑΜΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ καὶ ΠΑΡΘΕΝΟΝ.

Ὁ Σωκράτης, οὗ ἡ φήμη ὑπερέβη ὅρια καὶ φυλὰς καὶ κατέστη ἰνδαλμα τῆς ἀνθρωπότητος διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἐθυσίασε τὴν ζωὴν του χάριν τῆς ἀρετῆς.

Ὁ Ἰσοκράτης, εἰς τῶν προκρίτων ρητόρων τῆς ἀρχαιότητος ἀποφαίνεται, πῶς «ἀρετῆς οὐδὲν κτῆμα σεμνότερον οὐδὲ βεβαιότερον».

Ὁ δὲ Ἱερὸς Χρυσόστομος εἰς λόγον του περὶ ἀρετῆς λέγει: «Τοσοῦτον ἐστὶ ἀρετὴ πρᾶγμα, ἀθάνατον καὶ ἀχείρωτον, οὐκ εἶκον ταῖς τοῦ παρόντος βίου ἀνωμαλίαις, ἀλλ' ὑπεράνω τῶν τῆς κακίας δικτύων ἀφιπταμένη, καθάπερ ἄφ' ὑψηλῆς τιнос σκοπιᾶς, οὕτως ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα καθορώσα, οὐδενὸς ἐπαισθάνεται τῶν τοῖς ἄλλοις λυπηρῶν φαινομένων». Οὐδὲν τῶν ἀνθρωπίνων κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ καὶ τὴν εὐτυχίαν ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ ἔχοντος τὴν ἀρετὴν, ὁ ὁποῖος εἶναι «ὕψιλότερος πάντων τῶν λυπούντων» κατὰ τὸν ὕμνωδον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ κατόρθωσις λοιπὸν τῆς ἀρετῆς συνεπάγεται τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεως καὶ τὴν πνευματικὴν χαρὰν.

Ἡ ἀρετὴ εἶναι μία πηγὴ ἀστείρευτος εὐδαιμονίας καὶ ἀληθοῦς πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐργαζόμενος τὴν ἀρετὴν καὶ προσπαθὼν νὰ καταστήσῃ αὐτὴν κτῆμα του, ὅστις νὰ μὴ εἶναι πανευτυχὴς καὶ νὰ μὴ διέρχεται τὰς ἡμέρας του ἡσύχως, πρῶως καὶ ἐν μεγίστῃ χαρᾷ καὶ εὐφροσύνῃ.

Ἀλλὰ πῶς ἀποκτᾶται τὸ ἀδοκίμητον αὐτὸ ἠθικὸν κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον καλεῖται ἀρετὴ; πάντως ἐκ πείρας γνωρίζομεν, πῶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀτελής καὶ πλήρης ἀδυναμιῶν καὶ πῶς ρέπει παιδιόθεν ἐπὶ τὰ πονηρά. Παρ' ὅλας τοῦ ὅμως αὐτὰς τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰς ἀτελείας δύναται, ἐὰν τὸ θελήσῃ, νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀρετὴν, νὰ τὴν οἰκαιοποιήθῃ καὶ νὰ τὴν κάμῃ κτῆμα του. Μέγας ἀγὼν, ἀδιάλειπτοι προσπάθειαι, συνεχεῖς μόχθοι ἀπαιτοῦνται: «Per aspera ad astra, per angusta ad augusta», διὰ τῶν τραχέων πρὸς τὰ ὑψηλὰ, διὰ τῶν στενωπῶν πρὸς τὰς λεωφόρους φιλοσοφοῦν οἱ Λατῖνοι.

Καὶ εἶναι ἀληθές καὶ ἀναμφισβήτητον, ὅτι δὲν φθάνει ποτὲ κανεὶς εἰς τὴν κορυφὴν δι' ἁλμάτων, ἀλλὰ διηρκῶν καὶ ἀτελειῶν θημάτων. Ἐπειτα, ἔστω καὶ ἂν δὲν κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς, τὸ γεγονός, ὅτι προσπαθεῖ καὶ ἀγωνίζεται δὲν τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν δόξαν τῆς ἀρετῆς.

Ἡδὴ ἡ προσπάθεια, ὁ ἀγὼν ἀποτελεῖ ἀρετὴν καὶ συνειδητὴν βελτίωσιν τοῦ ἠθικοῦ του κόσμου. Ἡ ἀσκησις δὲ καὶ προσπάθεια αὕτη δὲν ἀποβαίνει εἰς μάτην, ἀλλὰ καθιστᾷ τὴν ἀρετὴν σταθερὰν κατάστασιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώ-

που, ὥστε μὲ εὐχέρειαν νὰ πράττῃ οὗτος τὸ ἀγαθόν.

Γίνεται δηλονότι ἡ ἀρετὴ ἕξις καὶ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν δευτέρα φύσις, διότι κατὰ τὸ σοφὸν λόγιον: «ἕξις θεμελιωθείσα φύσεως ἰσχύϊ λαμβάνει».

Εἶναι λοιπὸν ἐφικτὴ καὶ πραγματοποιήσιμος, ὥς ἐκ τῶν λεχθέντων συνάγεται, ἡ ἀρετὴ. Καὶ εἶναι μὲν κοπιώδης καὶ ἀκανθώδης ἡ ὁδός, ἥτις ἄγει πρὸς αὐτήν, οὐχὶ ὁμως καὶ ἀνεπίδατος καὶ πάντῃ ἀδιαπέραστος.

«Στενὴ καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν» διακηρύττουν τὰ θεῖα χεῖλη τοῦ Θεανθρώπου.

Ἀλλὰ καὶ «ὁ ζυγὸς μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον ἑλαφρὸν ἐστί» διατυμπανίζουν τὰ ἴδια ἀψευδέστατα χεῖλη.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος κατορθώῃ καὶ γίνεταί ἐγκρατὴς τόσων ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, εἶναι πιστευτὸν, ὅτι δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐγκρατὴς τῆς ἀρετῆς εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς ὁποίας τὸν ῥοηθεῖ ὁ ἴδιος ὁ Θεός; τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα παρῄχει ὁ ἀπ. Παῦλος, ὅστις λέγει: «τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς τὸ ἀγαθόν». Δύναται λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀρετὴν, ἀφοῦ ὁ «Θεὸς συγκαίμει συγκαίμνοντι» κατὰ τὸν Πλούταρχον.

Ἀρετὴ! Πλούτος ἀναφαίρετος, θησαυρὸς ἄσυλος.

Ἀρετὴ! δύναμις κινούσα καὶ συγκλονίζουσα τὰ πάντα. Ἀρετὴ! Ἀπόκτημα ἀνώτερον πάσης μορφώσεως καὶ διανοητικῆς ἀναπτύξεως. «Πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη ἀρετῆς πανουργία τις καὶ οὐ σοφία φαίνεται» διαβεβαιοῖ ὁ Πλάτων, ὁ ὕπατος τῶν φιλοσόφων ὄλων τῶν αἰώνων.

Καὶ ὅντως! ἡ μονομερὴς κολλιέργεια τῶν διανοητικῶν ἱκανοτήτων εἶναι ἐπισηφελὴς καὶ ἀποβαίνει πολλάκις πρὸς ἠθικὴν ζημίαν τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας. Ἡ κατὰ πνεῦμα μόρφωσις ἀποθηριώνει ἐνίοτε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν καθιστᾷ στοιχεῖον ἐπιβλαβὲς καὶ καταστρεπτικὸν ἐν τῷ κοινωνικῷ συνόλῳ.

Τουναντίον, μόρφωσις συνυφασμένη μετ' ἀρετῆς ἐξευγενίζει τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἐξιδανικεύει, τὸν ἐξυψώνει καὶ τὸν ἀνατιβάλλει εἰς μέγα ὕψος ἀξιοπρεπείας, ἀνωτερότητος καὶ ἠθικῆς ἀξίας.

Ἀρετὴ πάλιν ἄνευ μορφώσεως δημιουργεῖ χαρὰ κτῆρα ἰδανικὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν καθιστᾷ ἀξιοσέβαστον, εὐπόληπτον καὶ ἐντιμον μέλος τῆς κοινωνίας.

Ἰδοὺ μερικὰ ρητὰ χαρακτηριστικὰ διὰ τὴν ἀξίαν καὶ τὸ κύρος τῆς ἀρετῆς: «Τιμιώτερον ἀρετῇ ἢ πλούτῳ» μόνιμη κτημάτων ἡ ἀρετὴ ἀναφαίρετον». (Μ. Βασιλείος), «Κτῆμα τίμιον ἢ ἀρετῇ, Θεῷ συνάπτουσα καὶ βασιλείαν οὐρανοῦ προξενούσα (Χρυσόστομος). «Τῆς ἀρετῆς οὐδὲν κτῆμα σεμνότερον, οὐδὲ βεβαιότερον (Ἰσοκράτης). «Ἀρετὴ δὲ κἂν θάνη τις, οὐκ ἀπόλλυται» (Εὐριπίδης). «Ὅπλον μεγίστον ἐστὶν ἡ ἀρετὴ βροτοῖς» (Σοφοκλῆς), «καὶ ἂν ἀκόμη φορεῖ ράκη ἐπάιτου, ἡ ἀρετὴ προκαλεῖ σεβασμὸν (Σίλλερ). «Ἡ ἀρετὴ εἶναι τὸ τέλειον ἀγαθόν, τὸ συμπλήρωμα εὐδαιμόνου ζωῆς· τὸ μόνον θνητὸν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν αἰωνιότητα» (Σενέκας).

Μεγίστη λοιπὸν ἡ ἀξία τῆς ἀρετῆς! μεγίστη καὶ κατὰ τὸν παροδικὸν καὶ ἐφήμερον τοῦτον βίον, ἀλλὰ καὶ μεγίστη κατὰ τὴν φρικτὴν καὶ φοβερὰν ἡμέραν τῆς Παγκοσμίου Κρίσεως.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦτου: «καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν πολλὴν ἡμῖν παρέχει (ἡ ἀρετὴ) τὴν βοήθειαν, ἡμερον ἡμῖν καθιστώσα τοῦ δικαστοῦ τὸ ὄμμα».

Ἀλλὰ ποῖος ἀγωνίζεται πρὸς ἀπόκτησίν της; ποῖος μο-

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐξ αἰτίας τῶν δύο κατωτέρω πραγμάτων πρέπει νὰ μακαρίζωμεν καὶ νὰ θαυμάζωμεν τοὺς προφῆτας τοῦ Θεοῦ: Διότι ἅφ' ἐνὸς μὲν ἐναπέθεσαν τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας των εἰς τὰς ἀγίας προσευχάς, καὶ ἅφ' ἐτέρου διότι, ἀφοῦ κατέγραψαν τοὺς ὕμνους καὶ τὰς λατρείας, τὰς ὁποίας προσέφερον πρὸς τὸν Θεὸν μὲ καρδίᾳ γεμάτῃ ἀπὸ χαρᾶ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ φόβου μᾶς ἐχάρισαν τὸν ἰδικὸν τοὺς θησαυρόν. Καὶ

χθεὶ καὶ καταβάλλει προσπαθείας διὰ νὰ τὴν κάμῃ κτῆμα τοῦ; ποῖος ποθεῖ διακαῶς νὰ γίνῃ ἐνόςκετος καὶ νὰ θυσιασθῇ, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη, χάριν τῆς ἀρετῆς; δυστυχῶς ὀλίγοι ἢ ὀρθότερον ἐλάχιστοι. Τὴν ἀρετὴν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου τὴν θαυμάζουν καὶ τὴν ἐπαινοῦν, διότι κατὰ τὸ γνωμικόν: «οἶδε καὶ πολέμιος τὴν ἀρετὴν ἀνδρὸς θαυμάζειν».

Πλὴν ὁμως, μολοντί πάντες τὴν θαυμάζουν, πολὺ ὀλίγοι ὁμως κατορθώνουν νὰ τὴν ἀποκτήσουν, διότι ἡ ἀρετὴ εἶναι περισσότερον ζήτημα προαιρέσεως καὶ καλῆς θελήσεως παρὰ φύσεως καὶ ἰδιοσυγκρασίας.

Ἄς μὴ προφασιζώμεθα, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν ἀρετὴν, διότι ἡ γενεὰ τοῦ νῦν αἰῶνος εἶναι μοιχαλὶς καὶ διεστραμμένη. Ἄς μὴ προφασιζώμεθα, ὅτι ἤλλαξαν αἱ συνήκαι τῆς ζωῆς καὶ ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι ἀκατόρθωτος καὶ ἀνέφικτος.

Ἄς μὴ προφασιζώμεθα, ὅτι δὲν εἶναι ἔργον ἡμῶν ἡ ἀπόκτησις τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ἔργον μόνον τῶν ἱερέων καὶ τῶν διακονούντων τὰ θεῖα. Βεβαίως δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ κανεὶς, πῶς αἱ συνήκαι τῆς ζωῆς μετεβλήθησαν καὶ πῶς ἡ σημερινὴ γενεὰ εἶναι σκολιὰ καὶ διεστραμμένη.

Ἀλλὰ ἂς μὴ λησμονώμεν, ὅτι «Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» καὶ τὸ «πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι», καθὼς καὶ τὸ ὅτι εἶναι καθήκον παντὸς χριστιανοῦ νὰ κοπιᾷ καὶ νὰ ἀγωνίζεται πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἀρετῆς, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ εἶναι κόσμημα μόνον τῶν ἱερωμένων καὶ τῶν μοναχῶν, ἀλλὰ καὶ παντὸς λαϊκοῦ καὶ ἰδιαίτερος τοῦ ἐπαγγελομένου θεοσέβειαν. Ἄς καταβάλωμεν ὅλοι μίαν ἐντατικὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἀρετὴν. Ἄς προσπαθήσωμε νὰ τὴν οἰκειοποιηθῶμεν καὶ νὰ τὴν κάμωμε κτῆμα μας.

Ἄς ἀγωνισθῶμεν παντὶ σθένει νὰ ἀποκτήσωμεν ὅλας τὰς ἀρετὰς, ἐὰν θέλωμεν νὰ σωθῶμεν, διότι: «ὅστις ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταίσις δὲ ἐν ἐνί, γέγονε πάντων ἔνοχος» κατὰ τὸν ἀδελφόθεον Ἰάκωβον.

Ἄς ἐργασθῶμεν δὲ παραλλήλως, ὅπως διὰ τοῦ χρηστοῦ μας παραδείγματος καὶ τῆς κατὰ Θεὸν διδασκαλίας μας ἐμφυτεύσωμεν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀρετὴν.

Ἡ ἐργασία μας αὕτη καὶ προσπάθεια θὰ εἶναι μία εὐοίωνος ἐλπίς διὰ τὸ μέλλον καὶ διὰ μίαν καλυτέραν αὔριον.

Ἡ ἐργασία μας αὕτη θὰ μᾶς καταστήσῃ εὐεργετικὸς εἰς πάντας καὶ φορεῖς εὐγενῶν ἰδεωδῶν εἰς τὴν τὸσον ἐκπεσοῦσαν κοινωνίαν μας. Ἡ ἐργασία μας αὕτη θὰ ἐξασφαλίσῃ ἅφ' ἐνὸς μὲν τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας, ἅφ' ἐτέρου δὲ τὴν ἡθικὴν ἀνάστασιν πολλῶν συνανθρώπων μας.

Καὶ ἐν τέλει αὕτη θὰ μᾶς καταστήσῃ φῶς, ζῆμη καὶ ἄλως ἐν τῇ σημερινῇ κοινωνίᾳ, ἥτις τόσην ἀνάγκην ἔχει τοιούτων ἀνθρώπων!

τοῦτο διὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ μᾶς κάμουν μιμητὰς τοῦ ἰδιοῦ των Θείου ζήλου.

Διότι ὅπως ἀκριβῶς πρέπει οἱ διδασκαλοὶ νὰ μεταδίδουν τὸ παράδειγμά των καὶ εἰς τοὺς ἀκροατάς, τὸ ἴδιο πρέπει νὰ γίνεται καὶ μὲ τοὺς μαθητὰς τῶν προφητῶν. Πρέπει δηλαδὴ νὰ ἀναδεικνυώμεθα μιμηταὶ τῆς ζωῆς των, καὶ νὰ διάγωμεν ὅλον τὸν χρόνον μὲ προσευχάς, μὲ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ τὴν μελέτην. Νὰ νομίζωμεν δηλαδὴ ὅτι ἡ προσευχὴ πρὸς τὸν Θεὸν μὲ καθαρὰν καὶ ἀδιάφθορον ψυχὴν περικλείει καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγίαν καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὰ πάντα. Διότι ὅποια σημασία ἔχει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου διὰ τὸ σῶμα, τοιαύτη ἔχει ἡ προσευχὴ διὰ τὴν ψυχὴν.

Ἐὰν λοιπὸν εἶναι δυστύχημα δι' ἓναν ἄνθρωπον νὰ εἶναι τυφλὸς καὶ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ φῶς, τί πρέπει νὰ εἶναι δι' ἓνα χριστιανὸν ἡ ἀπουσία τῆς προσευχῆς, διὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνον ἡμποροῦμε νὰ εἰσάγουμε εἰς τὴν ψυχὴν μας τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ;

Καὶ ποῖος λοιπὸν δὲν μένει κατὰπληκτος καὶ δὲν θαυμάζει τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκδηλῶνει πρὸς ἡμᾶς χαρίζων εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ὑψίστην τιμὴν νὰ συνομιλοῦν μὲ Αὐτὸν διὰ μέσου τῆς προσευχῆς;

Διότι ἀληθῶς ὅταν προσευχώμεθα συνομιλοῦμεν μὲ τὸν Θεόν, πράγμα τὸ ὁποῖον μᾶς ἐξομοιώνει μὲ τοὺς Ἀγγέλους καὶ μᾶς κάνει νὰ διαφέρωμεν τόσον πολὺ ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα.

Διότι τὸ ἔργον τῶν Ἀγγέλων εἶναι ἡ προσευχή. Αὕτη δὲ ἡ προσευχὴ ὑπερβάλλει καὶ τὴν ἀξίαν των, ἀφοῦ εἶναι πολὺ σπουδαιότερον πρᾶγμα ἀπὸ αὐτοὺς ἡ συνομιλία μὲ τὸν Θεόν. Καὶ ὅτι τοῦτο ἔχει ἔτσι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ Ἀγγελοὶ μᾶς τὸ διδάσκουν. Διότι προφέροντες τὰς εὐχὰς μὲ πολλὴν φόβον μᾶς δίδουν τὸ παράδειγμα, ὅτι πρέπει, ὅταν πλησιάζωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Θεόν νὰ πράττωμεν τοῦτο μὲ χαρὰν ἀλλὰ καὶ μὲ φόβον. Μὲ φόβον δέ, διότι ἄλλως ὑπάρχει κίνδυνος νὰ φανώμεν ἀνάξιοι τῆς προσευχῆς.

Νὰ εἴμεθα δὲ γεμάτοι ἀπὸ χαρᾶ διὰ τὴν μεγάλην τιμὴν, διότι τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀξιόθηκε τόσον μεγάλῃν καὶ τέτοιαν εὐλογίαν (μὲ τὸ νὰ συνομιλῇ ἀδιακόπως μὲ τὸν Θεόν), διὰ τῆς ὁποίας (εὐλογίας) ὑπερβαίνωμεν τὴν θνητὴν καὶ πρόσκαιρον φύσιν μας, διότι εἴμεθα μὲν κατὰ τὸ σῶμα θνητοὶ, μὲ τὴν συνομιλίαν μας ὁμως μὲ τὸν Θεὸν μετβαίνομεν εἰς τὴν ἀθανασίαν.

Διότι κατ' ἀνάγκην ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος συνομιλεῖ μὲ τὸν Θεὸν καὶ τὸν θάνατον διαφεύγει καὶ κάθε ἄλλην φθοράν.

Καὶ ὅπως εἶναι ἀναγκαῖον αὐτὸς ποὺ φωτίζεται ἀπὸ τὸν ἥλιο νὰ εὐρίσκεται μακρὰν τοῦ σκότους, ἐξ ἴσου ἀναγκαῖον εἶναι αὐτὸς ποὺ συνομιλεῖ μὲ τὸν Θεὸν νὰ εὐρίσκεται μακρὰν τοῦ θανάτου. Αὕτη δὲ ἡ μεγάλη τιμὴ μᾶς μετάβηται πρὸς τὴν ἀθανασίαν.

Ἀφοῦ λοιπὸν εἶναι φυσικὸν ἐκεῖνοι ποὺ συναναστρέφονται τὸν Βασιλέα καὶ τιμῶνται ἀπὸ αὐτὸν νὰ μὴ εἶναι πτωχοὶ, πολὺ περισσότερον εἶναι φυσικὸν ἐκεῖνοι ποὺ προσεύχονται εἰς τὸν Θεὸν καὶ συνομιλοῦν μετ' Αὐτοῦ νὰ μὴ ἔχουν θνητὰς ψυχὰς.

Διότι ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς προέρχεται ἀπὸ τὸν ἀσεβῆ καὶ παρὰνομον βίον. Καὶ ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς ἀπορρέει ἀπὸ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τὸν ἀρμόζοντα βίον.

Τὴν ὁσιότητα αὐτὴν τοῦ βίου καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ τὴν ἐξασφαλίζει ἡ προσευχή· αὕτη κατὰ τρόπον θαυμαστὸν πλουτίζει τὰς ψυχὰς μας. Διότι εἴτε κάποιος ἐπι-

θυμεί την παρθενίαν, εἴτε ἐπιδιώκει τὴν σωφροσύνην τοῦ ἐγγάμου βίου, εἴτε θέλει νὰ συγκρατῇ τὴν ὁργὴν καὶ νὰ διώγῃ μὲ πραότητα, εἴτε νὰ ἀπέχη τοῦ φθόνου, εἴτε ὅ,τι ἄλλο ἀπὸ τὰ πρέποντα θέλει νὰ πράττῃ, θὰ εὕρῃ εὐκόλως τὸν δρόμον τῆς εὐσεβείας ἂν προετοιμάζῃ καὶ προ-
 λειάνῃ τὸν δρόμον τοῦ βίου του διὰ προσευχῆς. Διότι εἶ-
 ναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐκπληρωθῇ ἡ εὐχὴ ἐκείνων ποῦ παρα-
 καλοῦν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς δίδῃ σωφροσύνην καὶ δικαιοσύ-
 νην καὶ πραότητα καὶ χρηστότητα. «Αἰτεῖτε γὰρ, λέγει, καὶ
 δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὕρησεται· κρούετε, καὶ ἀν-
 νοιγήσετε ὑμῖν. Πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν
 εὕρῃσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται». Καὶ ἄλλοι πάλιν
 λέγει. «Τίς ἔστι ἐξ ὑμῶν, ὃν ἔαν αἰτήσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρ-
 τον, μὴ λίσθον ἐπιδώσει αὐτῷ; ἢ ἔαν ἴχθυν αἰτήσῃ μὴ ὄφιν
 ἐπιδώσει αὐτῷ;». Εἰ οὖν ὑμεῖς πονηροὶ ὄντες οἴδατε δό-
 ματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ
 Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος δώσει Πνεῦμα Ἅγιον τοῖς αἰτού-
 σιν αὐτόν;».

Ἡμεῖς δὲ ὁρμῶμεν ὑποτασσόμενοι εἰς τὸν Θεὸν νὰ ζῶ-
 μεν πάντοτε μὲ ὕμνουςκαὶ προσευχάς, νὰ λατρεύωμεν δηλ.
 τὸν Θεὸν καὶ ὅχι τὸ σαρκίον μας. Διότι ἔτσι μόνον θὰ ζή-
 σωμεν τὴν ζωὴν ποῦ πρέπει νὰ κάνουν οἱ ἄνθρωποι.

(Συνεχίζεται)

Ἐλευθέρα μετάφρασις Π.Ι.Β.

ΜΟΡΦΑΙ ΠΡΟΦΗΤΩΝ

Α Μ Ω Σ

Μεταξὺ τῶν «μικρῶν» προφητῶν συγκαταλέγεται ὁ προ-
 φῆτης Ἀμώς ἀλλὰ τὸν ἀνάστημά του τὸ βλέπουν ὅλοι οἱ
 αἰῶνες. Ἀπλὸς καὶ ταπεινὸς τὴν καταγωγὴν ἀλλὰ ἐκλεκτὸς
 τοῦ Θεοῦ καὶ φλογερὸς ἀπόστολος αὐτοῦ. Εἰς μίαν ἐποχὴν
 ποῦ ὁμοίαζε μὲ τὴν ἰδικήν μας, ὀρθώνει τὸ ἀνάστημά του
 καὶ σπάζει τὰ εἰδῶλα τῶν συγχρόνων του. Ταράσσει τὴν
 μακαριότητα τοῦ ἡσυχασμοῦ των καὶ ρίπτει ἕναν ὀγκόλιθο
 εἰς τὸ τέλμα τῆς ἀνομίας των.

Ποιμὴν προβάτων ἦτο ὁ Ἀμώς, πρὸ τῆς κλήσεως εἰς
 τὸ προφητικὸν ἄξιωμα, καὶ ποιμὴν παρέμεινε, ποιμὴν ἀν-
 θρώπων, μέχρι τοῦ θανάτου του. Καὶ ἐπειδὴ ὑπῆρξεν καλὸς
 καὶ ἀφοσιωμένος ποιμὴν, οἱ λύκοι τῆς ἀμαρτίας ἐρρίφθη-
 σαν ἐναντίον του. Ὁ Ἀμώς ὑψώνει τὴν φωνήν του. Κεραυνό-
 δολεῖ τὴν ἀσωτίαν, τὴν ἐκλυσιν τῶν ἡθῶν, τὴν ἀσέβειαν.
 «ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΤΡΙΣΙΝ ΑΣΕΒΕΙΑΙΣ ΙΣΡΑΗΛ ΚΑΙ Ε-
 ΠΙ ΤΑΙΣ ΤΕΣΣΑΡΣΙΝ ΟΥΚ ΑΠΟΣΤΡΑΦΗΣΟΜΑΙ ΑΥ-
 ΤΩΝ ΑΝΘ' ΩΝ ΑΠΕΔΟΝΤΟ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΝ ΚΑΙ
 ΠΕΝΗΤΑ ΕΝΕΚΕΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ... ΚΑΙ ΕΚΑΝΔΥΛΙ-
 ΖΟΝ ΕΙΣ ΚΕΦΑΛΑΣ ΠΤΩΧΩΝ, ΚΑΙ ΟΔΟΝ ΤΑΠΕΙΝΩΝ
 ΕΞΕΚΛΙΝΑΝ, ΚΑΙ ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΗΡ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣΕ-
 ΠΟΡΕΥΟΝΤΟ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΠΑΙΔΙΣΚΗΝ».

Οἱ πλούσιοι, οἱ ἄδικοι καὶ ἐλεηνοὶ ἄνθρωποι ἀφρίζουν
 ἐκ λύσεως. Ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα Ἀμασία νὰ κλεί-
 σῃ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ ἀνθρώπου. Ἡ συνωμοσία
 ἐξυφάνθη σατανικῶς. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρχιερέως κτυπᾷ τὸν
 προφήτην εἰς τὸν κρόταφον θανάσιμος. Μεταφέρεται εἰς τὴν
 πατρίδα του Θεκουέ καὶ ἐκεῖ ἐκπνέει. Οὕτω ὁ πολυδύναμος
 αὐτὸς προφήτης ἔστρωσε τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου διὰ τῆς
 ὁποίας διήλθεν ἀργότερον αὐτὸς ὁ Κύριος καὶ Δημιουργὸς
 τοῦ Ἀμπελώνος.

ΕΛΙΣΑΙΟΣ

Ἐτερος ἀφανής, ἀλλὰ δραστήριος ἐργάτης τοῦ Ἰουδα-
 ῖκου μονοθεϊσμοῦ, τῆς πρώτης αὐτῆς βαθμίδος τῆς θείας

ἀποκαλύψεως, εἶναι ὁ προφήτης Ἐλισαῖος. Μαθητὴς τοῦ
 γίγαντος προφήτου Ἠλίου, ἐχρίσθη καὶ αὐτὸς προφήτης
 κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, ἐκληρονόμησε δὲ καὶ τὴν μηλω-
 τήν, ὡς σύμβουλον τῆς διαδοχῆς εἰς τὸ προφητικὸν ἄξιωμα.
 Προεῖπε τὴν νίκην τῶν βασιλέων τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ Ἰού-
 δα ἐναντίον τῶν Μωαβιτῶν καὶ ἠλεγξε σφοδρῶς τὰς ἀνομί-
 ας τῆς δυσσεβοῦς δυναστείας τῶν Ἀμβρί.

Ὅσον φοδερὸς ὑπῆρξεν διὰ τοὺς ὑπερηφάνους καὶ τοὺς
 ἀλαζόνες, τόσον πρᾶος καὶ εὐεργετικὸς διὰ τοὺς πτωχοὺς
 καὶ τοὺς ταπεινοὺς. Ἡ θαυματουργὸς δύναμις τοῦ προφή-
 του ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Εἶναι καὶ
 αὐτὸ τρανοτάτη ἀπὸδείξις ὅτι οἱ ἅγιοι ἄνδρες δὲν ἀποθνή-
 σκουν ποτέ.

Ἀπὸ τὴν ζ ω ῆ ν

Η ΑΦΙΕΙΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ!

Μὲ ἀγωνίαν ὁ κόσμος συνωθεῖται εἰς τὸν ἀρμό-
 διον χώρον τοῦ Πειραιῶκος λιμένος, διὰ νὰ ἴδῃ τοὺς
 ἐξ Ἀμερικῆς ἐρχομένους ἀδελφούς Ἑλληνας. Τὸ
 μεγαλοπρεπὲς ὑπερωκεάνειον «Ὀλύμπια» ἔχει ἤδη
 προσεγγίσει καὶ τὰ ἐντεταλμένα ὄργανα δένουν τὸ
 πλοῖον.

Μετ' ὀλίγον ἀρχίζει ἡ ἀποβίβασις! Ποία συγ-
 κίνησις! Σκηναὶ ἀφαντάστου συγκινήσεως καὶ γλυ-
 κείας στοργῆς λαμβάνουν χώραν! Οἱ ἀναμένοντες
 ἀναζητοῦν μεταξὺ τῶν ἀφικνουμένων τοὺς συγγε-
 νεῖς κ' ὅταν ἀναγνωρισθοῦν συμπλέκονται εἰς θερ-
 μὸν καὶ παρατεταμένον ἐναγκαλισμόν!

Δὲν ὑπάρχει ὥραιότερα χαρὰ ἀπὸ τὴν ἐκπλήρω-
 σιν ἐνὸς νοσταλγικοῦ πόθου.

Ἡ στιγμή αὕτη ξεκουράζει τοὺς ἀποδήμους ἀπὸ
 κόπους καὶ θυσίας ἐτῶν, ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας τοῦ
 ταξιδίου. Δικαιολογεῖ τὰς οἰκονομικὰς δαπάνας,
 ὅσον ὑψηλαὶ καὶ ἔαν ἦσαν!

Δι' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν νοσταλγικὴν ἔλεγε ὁ
 Ὅδυσσεύς, ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχὴς καὶ νὰ ἀπέθνησκε,
 ἔαν ἔβλεπε καπνὸν ἀνυψούμενον ἀπὸ τὴν πατρίδα,
 ἔστω καὶ ἔαν δὲν ἤξιοῦτο νὰ ἀποβιβασθῇ!

Ἡ νοσταλγία τῆς πατρίδος! Ἡ συνάντησις τῶν
 φίλων καὶ συγγενῶν! Ὁ ἐναγκαλισμὸς τῶν!

Καὶ παρόμοιον συμβαίνει καὶ μὲ τὸ ταξίδιον
 τοῦ βίου. Τὸ πλοῖον τῆς ζωῆς προχωρεῖ, ἄλλοτε διὰ
 θέλλης, ἄλλοτε δι' ἡρεμίας! Κάποτε θὰ προσεγγί-
 σῃ, ὅταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ διατάξῃ, τὸν λιμένα
 τῆς πατρίδος καὶ πατρίδος! Ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἀναμένουν
 συγγενεῖς καὶ φίλοι, πρὸ ἡμῶν ἀπελθόντες, διὰ νὰ
 μᾶς ὑποδεχθοῦν καὶ νὰ μᾶς ἐναγκαλισθοῦν!

Ἡ συνάντησις ἐκείνη ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐκμη-
 δένισῃ τοὺς πόνους τῆς ζωῆς. Καὶ ἡ συνάντησις ἐ-
 κείνη εἶναι πρὸ παντὸς ἀτελευτήτου διαρκείας. Δὲν
 ἐξαφανίζεται μέσα εἰς τὴν ἀθλίαν συμβατικότητα τοῦ
 βίου, δὲν χάνει τὸ μεγαλεῖον τῆς, δὲν συντρίβει τὴν
 εὐτυχίαν!

Ὑπὸ ἓνα βεβαίως ὄρον! Ἀρκεῖ νὰ ἐπιτραπῇ ἡ
 ἐγκατάστασις τῶν ἐπιβατῶν εἰς τὴν ὥραιαν χώραν
 τῆς οἰωνιότητος! Πρὶν οἱ ἐπιβάται τοῦ μεγαλοπρε-
 πούς ὑπερωκεανείου «Ὀλύμπια» κατέλθωσιν, ἠλέγ-
 χθησαν ἀπὸ τὰς ἀρχάς τοῦ λιμένος τὰ διαβατήριά
 των καὶ αἱ ἀποσκευαὶ των! Εἰς οὐδένα ἐπετράπη νὰ
 κατέλθῃ ἄνευ διαβατηρίου, ἀλλὰ καὶ οὐδενὸς αἱ ἀ-

Γεγονότα καί Κρίσεις

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 29ην τοῦ παρόντος μηνὸς Ἰουνίου (π. ἡ.) πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοὶ :

1) Ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίων Ἀποστόλων (δόδος Ἀρτέμωνος παρὰ τὸ τέρμα λεωφορείων Δάφνης. Ἀφετηρία ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία).

2) Ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίου Παύλου Πειραιῶς (δόδος Θηβῶν Παλαιὰ Κοκκινιά).

Εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ὡς ἄνω Ἱεροὺς Ναοὺς ἀφ' ἐσπέρας θέλει ψαλῇ ὁ Μ. Ἑσπερινὸς καὶ τὴν πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας καὶ Θείου Κηρύγματος.

3) Τὴν 24 τοῦ ἰδίου μηνὸς πανηγυρίζει ἡ Ἱερά Μονὴ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου (Πέρα Χώρα Λουτρακίου).

4) Τὴν 1ην Ἰουλίου πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὴν Δομβραῖνα Θηβῶν Ἱερός Ναὸς Ἀγ. Ἀναργύρων.

Αἱ ἐξετάσεις τῶν ἑκτεθηγνητικῶν μας

Με λαμπρότητα ἐτελέσθησαν αἱ ἐξετάσεις τῶν κατηχητικῶν μας σχολείων, ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων. Εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πατέρων, ὑπὸ τῆς κατηχητικῆς δόδος Εὐαγγελίας Θεοδορίδου καὶ εἰς σχολεῖον ἐγγὺς τῆς Ὑπαπαντῆς Καλλιπόλεως τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς ὑπὸ τὴν Κατηχητικῆς δ. Παρασκευῆς.

Εἰς τὰς Κατηχητικὰς καὶ τοὺς μαθητὰς εὐχόμεθα τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Τὸ προτεσταντικὸν Θράσος ραπιδόμενον

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» θὰ δημοσιεύσῃ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον περισοῦδατον ἀγιορειτικὴν ἀπάντησιν, προοῖον τοῦ σοφοῦ καλὰμου τοῦ πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάκα, πρὸς τινα ὀψιμαθῆ καὶ ἐθελουφλοῦντα προτεστάντην.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος

Ἡ πολύνεκρος ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταπενταετίαν πλαισιωμένη ὑπὸ πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν στοιχείων καταγράφεται ὑπὸ τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου, θὰ κυκλοφορήσῃ δὲ προσεχῶς εἰς τόμον 200 σελίδων.

Καλοῦνται ἅπαντες οἱ ἀδελφοὶ οἱ κατέχοντες στοιχεῖα ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ ἀγώνος τῶν παραρτημάτων ἐκ τῶν ἡμερῶν τοῦ διωγμοῦ, φωτογραφίας κλπ. ὅπως τάχιστα ἀποστέλλουν αὐτὰ ἐπ' ὀνόματι τοῦ κ. Σταύρου Καραμήτσου, Κάνιγγος 32, Ἀθήνας.

ποσκειναι ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐπικίνδυνοι καὶ καταστρεπτικοί. Εἶδη ἀπαραίτητα καὶ χρήσιμα διὰ τὴν ζωὴν!

Τὸ διαβατήριον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιτραπῇ ἡ κἀθοδος ἐκ τοῦ πλοίου τῆς ζωῆς εἰς τὴν φιλόξενον χώραν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν εἶναι ἡ ὁρθόδοξος ὁμολογία! Ἄνευ αὐτῆς ἀπαράδεκτος! Αἱ δὲ ἀποσκευαὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν τὴν ἐκρηκτικὴν ὕλην τοῦ μίσους καὶ τὴν ρυπαίνουσαν ἀβλιότητα τῆς διατῆς φθορᾶς. Τὸ μῖσος καὶ ἡ διαφθορὰ δὲν εἰσάγονται, ἀλλὰ ῥίπτονται μετὰ τοῦ ἐπιβάτου εἰς τὸν σκοτεινὸν χῶρον τῶν ἀχρήστων! Μόνον ἡ ἀγάπη καὶ ἡ καλὸσύνη, μικρὰς ἢ μεγάλης ποσότητος, παρέχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἀποβίβασεως εἰς τὸν ἔχοντα ἔγκυρον διαβατήριον.

Αὐτὰ ὅμως δὲν ἐτοιμάζονται τὴν τελευταίαν στιγμήν! Ταξιδιωτὰ τοῦ βίου ἐτοίμασε ἐγκαίρως τὸ διαβατήριον καὶ τὰς ἀποσκευὰς Σου. Τότε θὰ χαρῆς καὶ τὸ ταξεῖδι Σου πρὸς τὸν ποθητὸν λιμένα τῆς αἰωνιότητος.

Θλιβερὰ συνέχεια...

Ὁ σάλος εἰς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν δὲν ἐκόπασε. Ἀπ' ἐναντίας συνεχίσθη. Οὕτω Ἀρχιερεὺς γνωστὸς καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀναχειροτονίαν κληρικῶν, κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Σπυριδωνεῖου διωγμοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Πανελλήνιον ἀπὸ τὰς θεαματικὰς ἐξάσεις του εἰς τὸ κήρυγμα, ἐπετέθη δι' ἀνοιχείων φράσεων κατὰ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Διονυσίου Καντιώτου, τοῦ ὁποίου ἀσεβέστατα ἔθιξε τὴν τιμὴν τῶν νεκρῶν καὶ ἁγίων γονέων του. Ἐτερος ἱερεὺς εἰς Μοσχάτον ἐτιμωρήθη μετ' ἄμηνον ἀργίαν, διότι εἶχε τὸ θάρρος πρὸς πενταετίας νὰ καταγγεῖλη παρεκτραπέντα ἡθικῶς ἀρχιμανδρίτην, ὅστις, παρὰ ταῦτα, κατώρθωσε νὰ γίνῃ ἐπίσκοπος! Οἱ ὅροι ἀντετάπησαν καὶ οἱ ἔχοντες τὸ θάρρος νὰ ἐλέγχουν τὰς οἰασθήποτε ἀτιμίας τιμωροῦνται, διότι εἰπτον βότσαλα εἰς τὴν λίμνην! Ἡ ἐκδίκασις τῆς βρομερᾶς ὑποθέσεως Ἀαρίσης... ἀνεβλήθη (!!!) διὰ προσαγωγὴν μειζόνων ἀποδείξεων, τοῦθ' ὅπερ μεταφραζόμενον σημαίνει παραπομπὴν εἰς ἀρχεῖον! Ὅλα δὲ αὐτὰ ἀπομακρύνουν ψυχικῶς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν λαόν καὶ συντελοῦν εἰς τὴν κάμριν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἡθικοῦ φρονήματος!

Ἀλλὰ τρανότερα ἐνδείξεις Ἀρχιερατικῆς συνειδήσεως ὑπῆρξεν ἡ ἀπόφασις τοῦ Συνοδικοῦ δικαστηρίου πρὸς ἡμερῶν κατὰ τοῦ Ἱερομονάχου Θεοδόλου ἐκ τῆς Μονῆς τῶν Πατέρων τῆς Χίου.

Ὁ εὐλαβέστατος Ἱερομόναχος, διότι εἶχε τὸ σθένος νὰ κηρύξῃ καὶ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν τοῦ Ἀρχιερέων τὴν φωνὴν τῆς διαμαρτυρουμένης συνειδήσεώς του διὰ τὴν ἀντικανονικὴν ἀλλαγὴν τοῦ εὐστολογίου καὶ τὴν ἐνεκα ταύτης διακοπὴν τῶν σχέσεών του μετὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας καὶ παύσεως τοῦ μνημοσύνου τοῦ Ἐπισκόπου Χίου κατεδικάσθη δις, εἰς ἐκτόπισιν καὶ ἐνὸς ἔτους ἀργίαν.

Τὸ γεγονός ὅμως δὲν ἔχει δι' ἐκείνον τόσην σημασίαν ὅστις ὡς εἶπε εὐχαρίστως θὰ ἐγείρῃ τὸν Σταυρὸν τῶν θλίψεων χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ διὰ τοὺς δέκα ὑπεργήρους μοναχοὺς τῆς Μονῆς κατακειμένους ἀπὸ ἐτῶν ἐν ἀσθενείαις καὶ μηδεμίαν παρηγορίαν ἄλλην ἔχοντας ἀπὸ τὸν Π. Θεόδουλον.

Ἀντυχῶς ὅμως ἡ εὐγενὴς φωνὴ τοῦ ἐντίμου κληρικοῦ δὲν συνεκίνησε τὰς ἀκοὰς τῶν Ἀρχόντων τῆς δόξης Φιλοθέης, οἱ ὁποῖοι σκληροὶ καὶ ἀδυσώπητοι, ὅχι δι' ἡθικὸν παράπτωμα!, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀδίστακτον τῆς ὁμολογίας τοῦ κληρικοῦ βαναύσους καὶ πεισματωδῶς κατεδίκασαν ἐκείνον καὶ τοὺς πολυβασανισμένους γέροντας μοναχοὺς εἰς βαρυτέρας θλίψεις.

Σημεῖα καὶ ταῦτα τῶν καιρῶν!...

Θὰ ἡδύνατο νὰ ἐξασφαλίσῃ ὁ Μασσוניσμός, ὁ Κομμουνισμός καὶ ὁ Χιλιασμός ποθεινότερον σύμμαχον εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ἐναντίον τῆς ὁρθοδόξου πίστεως ἀπὸ τὴν... «Ἐκκλησίαν»;

Λεικτεία Ἀθώωσης

Τὸ Μονομελὲς Πλημμελειοδικεῖον Θεσ/νίκης ἡθώωσε τὴν 24ην Ἰουνίου τρ. ἔτους τὸν αἰδευσιμώτατον ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Γεωργίου καὶ Νέστορος Θεσσαλονίκης πατέρα Σάββα Παπαδόπουλον, ὅστις εἶχε μνηνθῇ ἐπὶ ἀντιποιήσει ἀρχῆς. Παλὸν τὸ παραμῦθι. Ἡ ἀθώωσις αὐτῇ ἀποδεικνύει διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὸ νομικῶς ἀσύστατον τῶν καθ' ἡμῶν διωγμῶν. Συγχαίρομεν τὸν π. Σάββα διὰ τὴν πανηγυρικὴν του ἀθώωσιν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τὸ Δ. Σ. τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Θρησκευτικοῦ Σωματείου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης εὐχαριστεῖ τοὺς συμπαρισταθέντες εἰς τὴν δίκην τοῦ πατρὸς Σάββα.

Εἰδικὴ σύσκεψις

Τὴν Τετάρτην 16 Ἰουνίου (π. ἡ.) ἐγένετο εἰδικὴ σύσκεψις ἐν τοῖς γραφείοις, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, Θεολόγοι καὶ κληρικοί τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. με θέμα τὴν συνερχομένην Παρορθόδοξον Σχολὴν. Κατ' αὐτὴν συνεκροτήθη μικτὴ ἐπιτροπὴ πρὸς συντονισμόν τῶν σχετικῶν ἐνεργειῶν.